

Просещи момичета

път трябва да вървя и моето сърце ще спре. Болно е, госпожо!”. С отпаднал глас молбата се повтаря, докато накрая постигне целта си. Гласът е монотонен, а когато стигне до последната дума – става съвсем отпаднал. Просякинята получава парче стар хляб и си тръгва без да благодари – смята, че

господарката е свидлива и не ѝ е дала каквото иска (Иванова, Кръстев 2008: 176-177).

В спомените за детството си в Русе към края на първото десетилетие на XX век Елиас Канети пише: „Всеки петък идваха циганите. В петък в еврейските къщи се подготвяше всичко за съботата. ...Портата на двора бе широко разтворена за тях, нужно им бе място. Цялото шествие излъчваше някаква загадъчна близост, толкова много хора, които при придвижването си се държаха така един за друг, не видях никога вече.... На раменете на мнозина от тях се люшкаха торби...

.... заобикаляха къщата и се разполагаха в по-малкия двор пред кухнята, където бяха натрупани дървата. Едва достигнали своята цел – кухнята, старецът присядаше, другите се скупчваха около него, торбите се разваряха и жените, без да се карат, приемаха цялата милостиня. Те получаваха големи цепеници от купа дърва, към тях като че бяха особено настървени, получаваха и много храна. От всичко, което вече беше сготвено, получаваха по нещо

...След известно време те ставаха, шествието се движеше малко по-бързо, отколкото при пристигането, покрай къщата и обратно през двора. През деня градинската порта обикновено беше отворена, но в тези петъци тя се заключваше. Така друга група цигани, която вероятно идваше по-късно, знаеше, че техни сънародници вече са били тук и отминаваше” (Канети 1981: 32-34).

“Циганките идваха в къщата ни да просят – живеехме в центъра на града, срещу халите (Стара Загора – кр. 30-те год. на XX век – б.а.). Просякините бяха чисто облечени, просеха храна, стари дрехи, не бяха нахални. Влизаха в двора и чакаха чинно да им се даде нещо – най-често хляб, сирене... “ (ж., 71 г.).